
A tanítványok megkérdezték Jézustól: Ki a nagyobb a mennyek országában? Ő odahívott egy kisgyermeket, közéjük állította, és ezt mondta: Bizony mondom nektek, ha meg nem tértek, és olyanok nem lesztek, mint a kisgyermek, nem mentek be a mennyek országába.

Mt 18, 1-3

ÉV ELSŐ VASÁRNAPJA, 2021.01.03.

Meglepő volt számomra, mikor arról olvastam, hogy hány és hány élsportoló küzd a depresszió nehézségeivel. Egy olimpiai második helyezett tapintott rá a lényegre, mikor azt nyilatkozta, hogy az egyéni sportokban csak győztes van és vesztesek. Nem számít, hogy az ember második vagy nyolcadik: nem nyert, tehát vesztes.

Van abban valami, amit mond. Ki emlékszik arra, hogy Egerszegi Krisztina olimpiai győzelme után ki ért be a második helyen? Vagy ki emlékszik arra, hogy 2018-ban a labdarúgó világbajnokságon ki lett a harmadik? Az első, a legjobb, a leggyorsabb nyer, a többi veszít. Nem csoda, hogy rengeteg sportoló küzd a nem-első helyezés „kudarcával”. Pedig joggal és irigykedve mondhatjuk, hogy ez még így is nagyszerű eredmény! De mégis..

Az a helyzet, hogy nem csak a sportolók élnek ezt meg, hanem nagyon sokszor mi magunk is az élet legkülönbözőbb területein, akár a hétköznapijainkban is. Az egész világot átjárja ez a maximalista hozzáállás: nekem a legjobb kell. A legjobb munkahely, a legjobb fizetés, a legjobb ház, a legjobb házastárs, a legjobb gyerek. Így akarva akaratlanul önmagunk és mások felé olyan irreális elvárásokat állítunk, amelyeket egyáltalán nem tudunk megugrani, és utána jön a kudarc érzése. Sokan ki is mondják: nem én vagyok a legjobb. Kudarc az egész életem. Nem a második, nem a harmadik, nem a nyolcadik vagyok.. hanem vesztes.

Sokan érzik vesztesnek az életüket. Sokan érzik inkább utolsóknak magukat, mint elsőknak. Sokan gondolják azt, hogyha nem ők az első, a legjobbak, akkor ők már nem érnek semmit. Nem érdemlik meg a megbecsülést, nem érdemlik

meg a szeretet. Pedig ez nagyon nem így van! Még akkor sem, ha a világ gondolkodása ki van hegyezve legjobbakra és a legtökéletesebbekre. Ez akkor sem így van!

Jézusnak a tanítványait is helyre kellett raknia, amikor ők is egymás között elkezdtek versenyezni, hogy vajon melyikük a legértékesebb Isten szemében. Jézus átformálja gondolkodásukat, és azt mondja: Isten nem úgy gondolkodik, mint mi. Az Isten nem a legjobbat keresi, a legtökéletesebbet (ki lenne vajon az?). Az Isten nem úgy méri az embert, hogy van az első helyezett, és van a többi, a vesztesek. Nem! Istennél csak értékesek vannak. Istennek te igenis nagyon értékes és fontos vagy!

Jézus ma azt akarja megtanítani tanítványainak és nekünk is, hogy teljesen mindegy, hogy milyen élethelyzetben vagy, hogy mások mit gondolnak rólad. Teljesen mindegy, hogy mit rontottál már el életedben. Neki ennek ellenére is nagyon értékes vagy. Úgy, és olyannak szeret, amilyen vagy!

Jézus sem azért jött, hogy a hatalmát fitogtassa. Jézus sem földi királynak jött, bár megtehetette volna. Emlékezzünk arra a történetre, amikor Jézus megmosta a tanítványok lábát. Jézus akkor azt mondta: ő sem azért jött, hogy neki szolgáljanak, hanem hogy ő szolgáljon. Éppen ezért Jézus sem a tökéleteseket, az elsőket kereste fel, hanem a többieket: a szegényeket, a betegeket, a kitiszítottakat, az özvegyeket, az árvákat, az elesetteket és a „vesztéseket”. Istennek ők az elsők. Neki Te vagy az első!

Tanuljuk meg ma azt, hogy ne engedjünk a külső maximalista elvárásoknak, hanem fogadjuk el és szeressük magunkat olyannak, amilyenek vagyunk, hiszen az Isten is szeret minket. Minden hibánkkal, minden botlásunkkal, minden kudarcunkkal együtt.

Maradjunk meg ebben az isteni szeretetben. Formálja át életünket ez a szeretet, és adja Isten, hogy majd mindannyian a mennyországban együtt örvendzhesünk az Isten rangsorában az első helynek járó hervadhatatlan győzelmi koszorúval.

Ámen!